

[Jeppesen-Drusebjerg.]

det gælder om, at der ude i Befolkningen kan være en stærk Respekt for Domstolene og deres Afgørelser. Og dér kommer man nu en Gang ikke udenom, at for at disse Afgørelser kan træffes saa retfærdige og klare, som det overhovedet er muligt, bør og skal de træffes af Mennesker, som er i Besiddelse af den Klarhed i Tanken, den Sindsligevægt, som betinger, at saadanne retfærdige Afgørelser kan træffes. Det er meget muligt, at den ærede sidste Taler har Ret i, at der er adskillige, som er i Besiddelse af Sindsligevægt og sundt og klart Omdømme ogsaa ud over den Tid, der bliver betegnet Støvets Aar. Det er muligt, det er saaledes — vi ved jo ogsaa af Erfaringer, hentede fra disse høje Ting, baade fra Folketinget og fra Landstinget, at der her sidder adskillige, som har passeret denne Aldersgrænse, og som vi jo indrømmer, vi meget gerne vil se et Stykke Tid endnu, netop fordi de er i Besiddelse af de Erfaringer, som den ærede sidste Taler fremhævede. Men Erfaring er nu en Gang eet og det at fælde en klar Dom noget andet, og jeg føler mig stærkere betrygget ved Domsmagten i Fremtiden, hvis den her foreslaaede Reform gennemføres. Under Hensyn hertil skal jeg anbefale Lovforslaget til hurtig Fremme.

Rytter: Som den ærede Ordfører for Venstre (Jensen-Stevns) udtalte, er der Strid angaaende det foreliggende Spørgsmaal indenfor mit Parti, og jeg antager, at den Tvivl, som har været indenfor mit Parti, ogsaa har været indenfor de andre Partier. Jeg hører til dem, der mener, at man ikke bør vedtage denne Lov. Men før jeg kommer ind paa det Spørgsmaal, tror jeg, det er nødvendigt at undersøge, hvad Spørgsmaalet i Virkeligheden drejer sig om. Jeg mener nemlig, at den danske Offentlighed her er blevet noget vildledt.

Man har set i Pressen, man hører rundt omkring, og man har ogsaa hørt det under Debatten her, at det, det drejer sig om, er, at der sidder nogle gamle, sløve Dommere enkelte Steder. Ørsted var i sin Tid inde paa det samme, idet han udtalte, at der var sløve og forsømmelige Dommere. Man har da det Indtryk, at Spørgsmaalet er, at man ikke kan komme af med disse Mennesker uden at vedtage det her forelagte Lovforslag. Det andet, som man fremfører for Offentligheden, og som ogsaa er kommet frem her i Dag, er, at det vilde være urimeligt, at de paagældende skulde gaa af med fuld Gage. Maaske drejer det sig ikke om meget, men i Tider som disse maa man

Ogsaa tage det i Betragtning. Jeg skal nu undersøge, om disse Betragtninger er rigtige.

Hvis det forholdt sig saaledes, at der enkelte Steder sad Dommere af den nævnte Art, og saaledes, som den højtærede Justitsminister udtalte i Folketinget til en Forespørger: at vel var han ikke kendt med Forholdene alle Steder i Riget, men der kunde være saadanne enkelte Steder, og hvis den danske Retspleje ikke taaler sligt, mener jeg, at Loven ikke er Skyld deri, thi den giver tilstrækkelig Hjemmel til, at man kan optræde derimod. For det første er der den Paragraf i Grundloven, som giver Ministeren Ret til at afskedige vedkommende, ganske vist med fuld Gage. Man vil maaske indvende, at det vilde være uheldigt, om en Mand, der bliver karakteriseret paa den nævnte Maade, skulde gaa af med fuld Gage, medens en dygtig og samvittighedsfuld Dommer, der føler, at han bør trække sig tilbage lidt over de 70 Aar, ikke skulde have fuld Gage. Ja, men her hjemler Grundlovens § 71 ogsaa en Udvej, idet Justitsministeren til enhver Tid kan anlægge Sag mod vedkommende, og jeg tror at turde paastaa, at hvis en Justitsminister vilde gaa den Vej, skulde det nok hjælpe. Den højtærede Minister synes, at det er en haard Fremgangsmaade. Dertil vil jeg sige, at for det første hjemler Grundloven Ret til at gaa den Vej; men ogsaa Retsplejeloven, med hvis Vedtagelse den nuværende Justitsminister har haft saa meget at gøre, anviser, hvordan man skal bære sig ad overfor den Dommer, der paa Grund af vedvarende Legemssvaghed ikke kan udføre sit Arbejde. Justitsministeren har derfor tilstrækkelig Hjemmel til at gribe ind overfor slige Dommere, hvis han mener, at Forholdene er, som de blev karakteriseret i Folketinget.

Ministeren vil rimeligvis gøre gældende, at han har henvendt sig til samtlige Dommere, der var over 70 Aar, men de vilde ikke gaa, og den anden Fremgangsmaade: at henvende sig til den enkelte Dommer, vilde være en haard Fremgangsmaade. For mig staaer det fuldstændig modsat. Jeg for mit Vedkommende mener, at det var en meget uheldig Fremgangsmaade, den højtærede Justitsminister brugte ved at skrive til samtlige Dommere, der var over 70 Aar. Naar Loven siger, at man skal gaa, naar man er 70 Aar, saa kan man gaa uden Spor af Tab af Selvrespekt og uden Mangel paa andres Agtelse; men naar Ministeren ligefrem sender en Skrivelse rundt til alle Dommere over 70 Aar om, at de hellere maa gaa, kan jeg godt forstaa, at de reagerer og svarer,